

[Jytte Hilden]

kretariatet har alle sammen mange år på bagen, og det er ca. 10 år siden, der lå lovgivning om disse ting. Vi mener, det vil være vigtigt i den kommende tid at tage en diskussion om, hvordan vi sikrer, at hele denne forskningsadministration er up to date, når det drejer sig om at få de mange midler, som vi gerne ser puttet ind i forskningssektoren, kanaliseret bedst muligt ud.

Så vil jeg godt slutte med at opfordre ministeren til både ved denne lejlighed og ved en lang række andre lejligheder, hvor han har mulighed for det, at behandle forskerne ordentligt. Jeg synes ikke, det var særlig hensigtsmæssigt med den diskussion, der var mellem rektor for Københavns Universitet og undervisningsministeren. Rektor for Københavns Universitet er kendt som en besindig mand, og når der blev råbt vagt i gevær fra den side, må det betyde, at man følte, at man ikke fik en ordentlig behandling. Det fik så til gengæld på et tidspunkt rektor for Ålborg Universitetscenter til at reagere, da der kom nogle politiske budskaber om, at nu ville vi gerne gøre noget for Københavns Universitet. Jeg tror, det er vigtigt at forstå, at vi har en række universiteter og universitetscentre, som har hver sin faglige profil, som har hver sin måde at gøre tingene på, og at denne mangfoldighed er vigtig at beholde. Universiteter og universitetscentre skal ikke nødvendigvis være fuldstændig ens, og det tjener ingen af os til ære, hvis det ender i et hundeslagsmål i forskerverdenen, så mine sidste ord skal altså være en opfordring til ministeren om at styre sig.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Det første, jeg skal sige, er en tak for undervisningsministerens redegørelse og handlingsplan for forskning og udvikling.

Jeg vil benytte lejligheden til at glæde mig over det engagement og den fordybelse i emnerne, som jeg synes præger ministerens forskellige indlæg. Det kommer vi tilbage til ved senere lejligheder her i dag.

Jeg forstår på det, at ministeren bruger meget tid og mange kræfter i sin egenskab af forskningsminister, og bl.a. derved er vi ved at opnå en kvalificeret forskningspolitisk debat i Danmark. Jeg skal i den forbindelse henvise til fru Jytte Hildens bemærkninger,

der også er udtryk for, at vi er ved at få en forskningspolitisk debat på et vist niveau.

Jeg skal herefter benytte lejligheden til at fremsætte nogle mere principielle og overordnede betragtninger – jeg håber som led i denne debat.

Noget af det, vi ikke kommer uden om at opstille som et mål for dansk forskning, er, at den har styrke og niveau til at opfange og formidle og nyttiggøre udenlandske forskningsresultater, som altid har været og som altid vil være meget større end vore egne danske forskningsresultater.

At kravet om, at danske forskere kan opfange og formidle og nyttiggøre udenlandske forskningsresultater, er så ubetinget, hænger sammen med, at opfyldelse af dette krav er en af forudsætningerne for, at danske forskere på deres side kan præstere noget nyt og banebrydende, hvor vi har brug for det. Sådan har det altid været, sådan vil det altid være. Forskning er i sit væsen international.

Dernæst må vi have grundforskning. Nu er der jo ikke så mange forskere, der går rundt og præsenterer sig selv som grundforskere, og bl.a. derfor kan der godt være en del tvivl om, hvad grundforskning er for noget. Jeg har lyst til at spørge ministeren og mine kolleger blandt ordførerne, om vi ikke uformelt kunne vedtage, at grundforskning kommer af nysgerrighed og et ønske om at øge vor indsigt i verden og i tingene omkring os.

Vi ønsker målforskning, dvs. forskning, der sætter os i stand til at løse bestemte problemer, men målforskningen når ingen vegne, hvis den ikke udføres af mennesker, der er nysgerrige, og som har adgang til en dybere indsigt i, hvad andre forskere har udrettet i verden, og i tingene omkring os og i vore begrænsninger.

Man kan udmærket tillade sig at sige, at uden grundforskning ville der ikke være nogen målforskning eller nogen mulighed for målforskning.

Et af de bemærkelsesværdige træk ved regeringens forskningspolitik er, at ministeren er meget stærkt opmærksom på, at vi skal kunne omstille os. Det er sandt, og det forholder sig således, at vi i rimelig grad er i stand til det, det vil sige i stand til at oprette og udvikle helt nye forskningsområder. Det var i grunden noget, der begyndte med vores oldtidsarkæologi i Danmark, så vi har i Dan-